

tiis jelleile, et ta vana pagana käest
põlunud, tujeks jelleile, et ta korraga
võinaks jäänud. Kui nüüd ema ama
tättega pulmast keda tulnud ja kaul.
mud, kaidas vaim laps riideks jäänud,
jättnud ta ema tähte seja ja läinud
võrse lõppiga pulma. Ta põle aga ema
tütrelle kairi liiva koorikse näride annud,
nagu võrse lõppile, vaid teinud mitme
jaguse faia pulli ja kopsi ning
sõnnud need ema tütrel keda fiiar.
Et jäänud ema faia, kui teised ära läi
nud, ning kops kängonud lüua all, et
anna mulli kah. Oma tütter aga üteli.
aud. „Mall põle ärgs amale; fiiis, seia
ma fiiis veel sulle anna.“ Kops üteli.
aud tal' aga sellegi pärast, et tal
kefi lased tulemaja et ta kuke, jah
ei pra uttuma. Põsi tulud ka kops lase.

Oma tatar üteli. „Ei ma väi tulla, must
põle färi filga panna, ega jaccast jalga
panna, ega raha liigi võtta jms. Vana pagau
kaulanud niikaua, kui peretatar kuke otti
luginud, mis tal võsa en ning läinud
fiiis ja teinud kuke ühe korraga ära. Oma
tütter põle enam kusevõsi põisonud, mud
kai pidanud minema. Vana pagau rät.
nud pea ühe hingega olfakt ära ja läi
nud amas teel, ni et muidu paljas kee
mel maha jäänud. Oma taland kedu ja
leidnud tute jonnult ming autand ka.
Lõaste, fift fies elnud ta ainas lips.
— || Üksikake elnud vavaste fies vaud
et paufid amale viha jannofst vaipi va
rastunud. Kui tuduand vihtluma läi
nud, rahanud fies pois jelle täraka,
keda ta tahtnud viinni talada ja ära
vina, ming fies ei alama teua käest